

Zijn oorhaar of haar jurk

De man zwierf verdrietig door de straten van de grote stad. Zijn oorhaar had intussen een lengte bereikt dat het hem een gênant gevoel gaf. De hoed die hij droeg dekte het nauwelijks nog afdoende af. Hij zag dat de mensen – en zeker ook de vrouwen – hem met afschuw bekeken. De kleurige lintjes die hij in het haar had geknoopt maakten het wel feestelijk maar niet minder gênant. Hij was het er niet over eens dat de kleuren van de lintjes geschikt waren voor een man van zijn leeftijd. En zijn hoed had overduidelijk te lang een plek genoten in de hoek van zijn zolder. Uiteindelijk was er toch een vrouw die hem staande hield. Ze zei: mijnheer, u ziet er uit als iemand die hier in de buurt woont, want anders zou u zo niet over straat durven. Kunt u mij zeggen of uw oorhaar mij op de juiste plek zou kunnen kietelen? De man was verbluft. Dit was de vraag waar hij jarenlang op had gehoopt en gewacht. Gesteld door een vrouw, precies zoals deze: haar bruine haar in een knot en vanaf haar schouders gehuld in een roomkleurige bruine jurk. Tevens met een slank postuur en desondanks voldoende vet op de heupen. Zelfs haar lengte was van een ongekende schoonheid. De vrouw bleef hem bekijken en zei: wilt u mij niet lang op uw antwoord laten wachten? Zoals schoonheid slechts tijdelijk is, is opwinding dat ook. De man frunnikte aan een van zijn strikjes., vervolgens ook nog aan een tweede en slaagde er dan in de vraag van de vrouw niet te beantwoorden. Want iets als Ja-aaghuh-hèhhen telt niet als antwoord op een delicate vraag. De vrouw heeft later die dag haar roomkleurige bruine jurk verruild voor een viskleurige blauwe jurk. Ten tijde van de verruiling is zij minutenlang naakt gezien op een plaats met vele ogen, maar de ogen hebben niet voor geschreven bronnen gezorgd. Een amateur-fotograaf heeft twee overbelichte foto's gemaakt, waarop de beide jurken niet van elkaar zijn te onderscheiden. Het is niet anders, maar zo eindigt deze geschiedenis.

duh-rie\VIII\10en9; Zeven/ACht/NEgen10